

at vi undgaa disse korporlige Straffe, som ere eller kunne være ødelæggende for Mandflabets Sundhed, og indføre Straffe, om hvilke dette ikke gjælder, er Valget for mig ikke tvivlsomt, om jeg skal stemme for Lovforslaget eller ikke. Jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale disse korporlige Straffe, som ville falde bort, hvis vi faae denne Lov. Der er nu Rottingslag, som kan uddeles indtil 150 Slag, fordelte paa to Dage, altsaa 75 hver Dag. Denne sidste Straf er jo for faa Aar siden i sin fulde Udstrækning bleven ødelæst her ved Byen. Jeg skal ikke nærmere omtale dette Tilfælde; men i det mildere Maal ødelæstes denne Straf oftere. Disse Slag tildeles Manden paa hans Ryg, altsaa paa en saadan Maade, at hans Lunger, der jo ligge om mod Ryggen, ere udsatte for at bestabiges paa en saadan Maade — det har jeg fra paalidelige Dienvidner — at Slagene meget ofte gaa igjennem og kunne ses ligge med blaa Striber paa Brystet. Det er ikke saa sjældent, at Lægen, som staar ved Siden af, siger, at der maa holdes op, fordi Manden ikke kan taale mere; men hvorledes kan Lægen bedømme dette med Sikkerhed? Og hvem veed, hvor Mange der ere gaaede tidlig i deres Grav paa Grund af denne barbariske Straf. Jeg har hørt ikke faa Exempler paa, at naar en Mand er død saa og saa tidlig, har man sagt, at det var, fordi han har lidt denne Straf. Hvad jeg har sagt om Rottingslag, gjælder ogsaa om Lamp. Disse Slag anbringes forsvis paa Ryggen af Delinkventen, saa at Enden af Lampen snipper om i Ryffen paa ham, og det er mig forfikkret af et Dienvidne, som har overværet denne Strafs Udførelse, at der samlede sig i begge Sider ved Hosterne store Blodposer, som ere fyldte med det Blod, der løber ned under Hudens fra de ituslagne Blodkar. Ogsaa om denne Straf maa det Samme siges, at den er eller kan være ødelæggende for Mandens Helbred. Krumslutning har jeg allerede talt om. Jeg har endnu kun at tale om en Straf, som ogsaa vil blive ophævet, dersom det foreliggende Lovforslag kan blive til Lov. Det er Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse, altsaa Spørgsmaalet om Afstæffelsen af den forte Korfårde. Hvor ofte er det ikke hændet, at den, som føler sig bedækket med Skam, fordi han skal bære et synligt Tegn paa sin Skam imellem sine Kammerater og overfor Enhver, opgiver Daabet, at han fortvivler og siger: Jeg er nu engang bedækket med Skam, jeg staar ikke mere til at redde, og at Raaheden saa kommer frem hos ham, de gode Følelser tranges tilbage, og han gaar til Grunde, ikke at tale om, at han arbitrært af enhver Officer lige ned til en Lieutenant kan anses med 15 Rottingslag, hvornaar det skal

være. Det er samtlige disse Straffe, som Lovforslaget gaar ud paa at hæve. Det gaar ud paa at give os en Garanti for, at vore Sønner og Brødre og Slagtninge, der gaa som Soldater til Armeen, ikke ved de Straffe, som de der kunne itjendes, om de maatte være saa uheldige at forse sig, kunne faae deres Helbred nedbrudt, at Straffene ikke ere af den Bestaaffenhed, at de kunne eller mere eller mindre skulle ødelægge deres Helbred. Efter disse Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale et enkelt Ændringsforslag, som er stillet af Flertallet under Nr. 6 til § 18, og som gaar ud paa, at Arrest i Bøien kun skal kunne tildeles Menige. Jeg beklager ikke at kunne stemme for dette Ændringsforslag, jeg skal sige hvorfor. Jeg finder ikke, at det, som dette Ændringsforslag gaar ud paa at indføre som Regel, er rigtigt. Sagen er jo den, at ifølge en anden Paragraf, nemlig § 26 kan streng Arrest paa Vand og Brød ikke anvendes mod Underofficerer, uden at de med det Samme degraderes. Simple Arrest paa Vand og Brød kan derimod anvendes paa Underofficerer. Jeg ser ingen Grund til, at man skulde indrette det saaledes, at Underofficerer skulde være pligtige til at tage denne Helbred nedbrydende Vand- og Brødstraf fremfor de Menige. Jeg finder derfor, at Underofficererne bør stilles saaledes ogsaa med Hensyn til de simple Vand- og Brødstraffe, at den kan erstattes af Bøien, ligesom det er Tilfældet med de Menige, og jeg kan heller ikke se, at der derved kunde være Noget, som kunde bevære Respektforholdet, thi at komme paa Vand og Brød er en Straf, som i Almindelighed anses for en Bæncere af en saadan Bestaaffenhed, at der ikke kan sættes Noget istedet, som efter min Mening vilde være mere vanærende. Lærtimod, jeg har Grund til at antage, at Bøien ikke vil være det i nær saa høi Grad. Men naar nu det erede Mindretal, som har modsat sig Bøiestraffens Indførelse, dog er gaaet til selv at foreslaa, at Bøiestraffen skal anvendes, men kun i Felten og i Krigstid paa Logt, er det jo allerede tidligere bemærket, at derved er den egentlige principielle Modstand mod Bøiestraffen fra det erede Mindretals Side falden bort, men jeg formaar da ikke at se, hvorfor det erede Mindretal — jeg taler om Ændringsforslaget til § 44 under Nr. 1 — da er gaaet til at stærpe Bøiestraffen i de Tilfælde, hvor nu Mindretallet vil indrømme den fremfor, saaledes som den ellers er foreslaaet i Lovforslaget. Jeg sigter herved til, at det erede Mindretal i sit Ændringsforslag har borttaget den Garanti mod at misbruge Bøiestraffen og for at gjøre den mildere, som findes i Lovforslaget. Der staar nemlig i Mindretallets Ændringsforslag ikke Noget om, hvor lang Ræden